

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 2 mei 2011 in zaak nr. 10/22715 in het geding
tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 juni 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie (lees: de minister van Justitie) een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen alsmede geweigerd om hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 mei 2011, verzonden op 3 mei 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 mei 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Hetgeen als grieven 1 en 2 is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. In de derde grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij gelet op de door de vreemdeling overgelegde stukken daterend van na het ambtsbericht van juli 2010 onvoldoende heeft gemotiveerd dat in Ghazni ten tijde van belang geen sprake was van een zodanige mate van geweld dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liep op schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn).

2.3.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl, kan uit rechtsoverweging 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 in zaak C-465/07

(JV 2009/111), gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, zoals dat luidde voor de inwerkingtreding van de Wet van 20 mei 2010 tot wijziging van de Vw 2000 in verband met het aanpassen van de asielprocedure (Stb. 2010, 202), voorzag reeds in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag bood voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden bestreken en laatstgenoemde bepaling – gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 in zaak nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2008/329) – ook zag op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Thans is de uitzonderlijke situatie, beschreven in voormeld artikel van de richtlijn, uitdrukkelijk opgenomen in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000.

2.3.2. De Afdeling heeft eerder (bij uitspraak van 14 februari 2012, zaak nr. 201112260/1/V1, www.raadvanstate.nl) overwogen dat de minister in het daarin aan de orde zijnde besluit deugdelijk heeft gemotiveerd dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Ghazni ten tijde voor de desbetreffende vreemdeling van belang, niet dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat hij, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liep op ernstige schade, bedoeld in artikel 29, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000.

2.3.3. Thans moet ervan worden uitgegaan dat de vreemdeling afkomstig is uit de provincie Ghazni. Uit het halfjaarrapport van de UN Assistance Mission in Afghanistan van augustus 2010, het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van 11 augustus 2010 en het kwartaalrapport van Afghanistan NGO Safety Office van januari 2011 kan niet worden afgeleid dat de situatie in Ghazni ten tijde van voor hem van belang wezenlijk afweek van de situatie in de periode die in de hiervoor onder 2.3.2 vermelde uitspraak van 14 februari 2012 aan de orde was. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd dat in Ghazni geen sprake was van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. De grief slaagt.

2.4. In de vierde grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling hem de mogelijkheid heeft ontnomen onderzoek te doen naar adequate opvang in het land van herkomst. Hij voert hiertoe aan, voor zover gelet op het overwogene in 2.2. nog van belang, dat de omstandigheid dat

de vreemdeling zijn identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt voldoende is om te concluderen dat de vreemdeling het onderzoek naar adequate opvangmogelijkheden heeft gefrustreerd.

2.4.1. In het besluit, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen, heeft de minister, voor zover thans van belang, zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling dusdanig wisselende verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd dat onderzoek naar adequate opvang niet mogelijk is.

2.4.2. Niet valt zonder nadere motivering in te zien dat louter op grond van de omstandigheid dat de vreemdeling wisselende verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het onderzoek naar de adequate opvang niet mogelijk is. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat het besluit in zoverre onvoldoende draagkrachtig is gemotiveerd. De grief faalt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover de rechtbank daarbij het beroep gericht tegen de afwijzing van de aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen gegrond heeft verklaard, het besluit in zoverre heeft vernietigd en de minister heeft opgedragen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak heeft overwogen in zoverre een nieuw besluit te nemen. De aangevallen uitspraak dient voor het overige te worden bevestigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling, voor zover het gericht is tegen de afwijzing van de aanvraag om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, alsnog ongegrond verklaren.

2.6. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 2 mei 2011 in zaak nr. 10/22715, voor zover de rechtbank daarbij het beroep gericht tegen de afwijzing van de aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen gegrond heeft verklaard, het besluit in zoverre heeft vernietigd en de minister in zoverre heeft opgedragen een nieuw besluit te nemen;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep, voor zover dit ziet op de afwijzing van de aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, ongegrond;
- IV. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

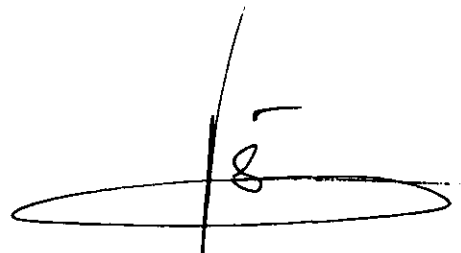
w.g. Bossmann
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 juli 2012

314-681.

Verzonden: 4 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser